

Bönder, Torpare och knektar I Det Gamla Klövsjö

Farmers, Crofters¹ and Soldiers of old Klövsjö

**Boken om det Gamla Klövsjö, Del. I
Klövsjö församling
tillägnas dette arbete i tacksamhet
och vänskap**

Book about the old Klövsjö, Volume I

Klövsjö Parish

This work is dedicated in gratitude and friendship

EN SOCKENKRÖNIKA

GRUNDAD PÅ ARKIVENS DOKUMENT OCH DE GAMLAS BERÄTTELSE

A parish chronicle based on archival documents and the old narratives

AV

GÖSTA ULLBERG

PRÄST I KLÖVSJÖ 1921 - 1928

By Gösta Ullberg, priest in Klövsjö 1921 - 1928

FÖRSTA DELEN

ANDRA OFÖRÄNDRADE UPPLAGAN

KLÖVSJÖ HEMBYGDSFÖRENING

HANDELSTRYCK VASA 1971

Part one, Second unchanged edition

Klövsjö Local Historical Society

Published in 1971

Note: The forward by the author is dated 3 November, 1933. My mother, Dorothy (Erickson) Hakes bought this book when she visited Sweden in the 1970s. Her mother, Martha (Hanson) Erickson, was one of the many immigrants from Klövsjö who settled in Aitkin, Minnesota (a picture of her grandfather's house is on page 5 below; I was named after my Great Aunt "Genny" Kast). I transcribed only pages 582 – 596, which describe the emigration of families to Aitkin from Klövsjö. – *Jennie Hakes, March 2013*

---

¹ An owner or tenant of a small farm

Olof Sjödin's homestead
strax söder om Aitkin. Fotografiet är taget omkring år 1900.

Olof Sjödin's homestead
just south of Aitkin. Photograph taken around the year 1900.

I Främmande land.

An alien land.

Man kan icke giva en fullständig bild av Klövsjö historia under 1800-talet utan att också omnämna en företeelse, som satt djupa spår i socknens liv, nämligen utvandringen till Amerika.

One cannot give a complete picture of Klövsjö history during the 1800s without also mentioning a phenomenon, which left deep traces in parish life, namely, emigration to America.

Här hemma var det trångt och fattigt. Genom upprepade gårdsklyvningar hade tegarna blivit allt mindre och mindre. Den bästa marken var redan uppodlad, den som ännu kunde upptagas, var karg och stenig. Arbetsförtjänster erbjödos sällan i denna avskilda bygd. Kommo så därtill ej sällan hårdår, då et oblida klimatet tvingade människorna till att äta barkbröd eller svälta.

Here at home it was crowded and poor. However, multiple guard split payments would have been less and less. Every bit of the best land that was already cultivated, and the rest was barren

and stone. Working services rarely volunteered in this isolated district. In addition the hard climate often forced people to eat bark bread² or starve.

Det var därför intet at tundra på, om tankarna oftare började gå till det stora, sagolika landet där bortom havet, varom man hört så underbara ting. Där fanns guld i mängd i jordens innandömen, som blott låg och väntade på att få göra sina upptäckare till rika män. Där behövda man icke svälta, icke slåss om brödbiten. Det berättades, att många redan givit sig iväg och blivit förmögna män.

It was therefore on the empty tundra that thoughts of all often bent to the great, fabulous country there beyond the sea, about which one heard such wondrous things. Where there was gold in quantities in the earth's bowels, just awaiting men to discover the riches. Where men would not starve, and would not be fighting over a piece of bread. It was reported that many had already made themselves and became wealthy men.

Det dröjde doc ända till år 1869, cirka 20 år efter det Amerikafebern först fått insteg i Sverige, innan någon från vår socken dristade sig att företaga det stora vågspelet. Detta år gjordes förste gången den långa resan, som sedan nära bog blivit Klövsjöbornas enda resa, av torparen *Göran Morin* (A:124) med hustru och barn samt bondesonen *Sivert Kristensson Eklund* (A:239). Äret därpå földes de av *Sven Kristensson Eklund* (A:187). Den senare hemkom efter 2 ½ års bortovaro (se nedan) men återvande år 1875 och hade d vilken dock senare återvande till Sverige i sällskap *Per Eklund* (A:115). Äret därpå utvandrade *Olof Jonasson Modin* (D:294), vilken dock senare återvande till Sverige.

It was however the year 1869, roughly after the America-fever first gained a foothold in Sweden, before any ventured from our parish to undertake this great risk. This year was the first time for the long journey, which Klövsjö residents made in a single trip, by crofter Göran Morin (A:124) with his wife and children and the farmer's son Sivert Kristensson Eklund (A:239). The following year they were followed by Sven Kristensson Eklund (A:187). The latter came home after a 2 ½ years absence (see below) but returned in the year 1875 and had then accompanied Per Eklund (A:115). The following year Olof Jonasson Modin (D:294) emigrated; however, he later returned to Sweden.

Göran Morin med familj. Utvandrade 1869. Den förste Klövsjöbo, som trampade Amerikas jord.

Göran Morin with family. Emigrated in 1869. The first people from Klövsjö who walked on American soil.

---

² Bread made of the bark of trees. It was a way of harvesting the thin layer of C-vitamin rich phloem, the innermost layer of the bark. It came to mean poverty, but it is being marketed now in Sweden.

Därefter är det lugnt några år till år 1883, då Olof Sjödin (D:137) utflyttar med hustru, barn och svärföräldrar. 1886 har reslusten gripit några ungdomar, *Karen Olofsdotter* (B:79), *Märta Linde*, *Olof Göransson* (A:217) samt *Hans Hansson* (D:78). Nästa år, 1887, börjar utvandringen av hela familjer på allvar. Detta är resa 21 personer, bland vilka må nämnas familjerna *Olof Kjelsson* (F:179), *Jöns Jonsson* (A:350) och *Mattias Zakrisson* (J:151).

Then it was quiet for a few years until 1883, when Olof Sjödin (D:137) emigrated with his wife, children and in-laws. In 1886, the wanderlust seized some young people - Karen Olofsdotter (B:79), Märta Linde, Olof Göransson (A:217) and also Hans Hansson (D:78). The next year, 1887, began the serious emigration of entire families. That year 21 people traveled; among the family names were Olof Kjelsson (F:179), Jöns Jonsson (A:350) and Mattias Zakrisson (J:151).

The train station in Aitkin.

Från och med detta är gär en aldrig sinande ström över havet. År 1888 utflytta 21 personer, 1889 lika många, 1890 6 personer. År 1891 når Amerikafebern sin höjdpunkt, i det icke mindre än 57 personer lämna hembygen, däribland i ett sällskap 32 personer. Ledarna för detta voro *Olof Hansson* (D:77) och *Kjel Olsson* (D:106). Samtliga dessa bosatte sig i eller omkring den stad som i Amerika blivit Klövsjöbornas stad par preference, Aitkin i Minnesota. Om denna resa skriver Olof Hansson på begäran följande: "Det är icke mycket jag minnes. På sätt och vis var jag nog som en ledare. I Trondheim fingo vi billiga biljetter samt kontrakt på järnvägsresa från Quebec till Aitkin. På båtarna var det långa britsar, alldeles som i en gammaldags skogskoja, där vi skulle ligga. Sängkläder fingo vi hålla oss själva. Mellan England och Quebec tog det 13 dagar. I Montreal fingo vi vare i 3 dagar. När vi där skulle få våra järnvägsbiljetter, blev det uppståndelse. Dessa voro på engelska, och ingen av oss förstod ett ord därav. Jag lade emellertid märke till ett ord däri, 'via steamer', och visste åtminstone så mycket att en ångbåt kallades 'steamer'. Detta gav anledning till misstankar. Agenten kunde svenska, varför vi började

resonera och ville ha klart, om vi skulle fara på järnväg eller påsjöarna. Då ville han ha våra kontrakt ifrån Norge, men vi sade ifrån. men vi sade ifrån. Till sist sade han: "Ni skall inte våra så het på gröten, ni skall vara tälmodiga som Job." När de icke fingo våra kontrakt från Norge, blev det till sist så, att vi fingo andra biljetter. På järnvägen kom en natt en obekant och försökte med oss all att få växla en 20 dollars sedel. Säkert är, att hade någon av oss hjälpt honom, så hade blivit bedragen."

From this year on there was a never-ending stream across the ocean. In 1888, 21 people emigrated, as many in 1889, and in 1890 six people emigrated. In 1891 when American-fever reached its peak, no fewer than 57 people left home, including a group of 32 people. The leaders of this group were Olof Hansson (D:77) and Kjel Olsson (D:106). All of these Klövsjö-born became residents of their chosen city, Aitkin, Minnesota.

**Olof Hanson's home in Aitkin.
Now occupied by his daughter, Genny, married to H. W. Kast.**

Olof Hansson wrote the following about the trip: "I don't remember much of this trip. In a way, I was probably a leader. In Trondheim we got cheap tickets and contracts for rail travel from Quebec to Aitkin. On the boats were long bunks just as in an old-fashioned forest cabin; that was where we stayed. We provided our own bed linen. From England to Quebec took 13 days. From Montreal it was 3 more days. When we would get our train tickets, it was very unnerving. The tickets were in English, and none of us understood a word of it. However, I did notice one word in it 'by steamer', and indeed knew at least we were going by something called a steamer. This gave rise to suspicion. The agent was Swedish, so we started to reason with him and wanted to be clear if we were to travel by rail or by water. Then he wanted to see our contracts from Norway, where we said we came from. Finally, he said: "You should not be so impatient, you

need the patience of Job." When they were not given our contracts from Norway, it became at last so, that we got other tickets. On night on the railway, a stranger came and tried to get change for a \$20 bill from us. It is certain that had we helped him we would have been cheated."

År 1892 utflytta åter 25 personer, år 1893 22 personer. Sedan har antalet årliga emigranter något minskats. Största antalet efter år 1893 uppvisar 1903 med 19 emigranter. Från 1869 till denna dag hava utvandrat sammanlagt omkring 370 personer, eller nära en tredjedel av församlingens nuvarande befolkning.

In 1892, 25 more people emigrated, and in 1893, 22 people. After that, the number of emigrants declined. The largest number of emigrants after 1893 was 19 in 1903. From 1869 until today a total of about 370 people have migrated, or nearly one-third of the parish's current population.

Om Aitkin, som nämnt den stad, till vilken de flesta utvandrarerna från Klovsjö sökt sig, skriver John Bergland, själv Aitkinbo från Klövsjö (J:131): "Aitkin är en mindre stad något över 50 år gammal och ligger i norra delen av Minnesota vid Mississippifloden några tiotal svenska mil nedanför dess upprinnelse. Staden är säte för Aitkin county i juridiskt och administrativt avseende. Mississippi sages vara världens längsta flod, 677 svenska mil lång. Då Northern Pacific järnvägen år 1871 byggdes från östkusten till västkusten genom denna del till Minnesota, var denna trakt endast trampad av indianer samt jägare, vilka undan för undan trängt mot norr efter Mississippifloden och dess bifloder. Vid denna tid börjades avverkningarna av de gamla urskogarna och Mississippifloden blev den huvudkanal, i vilken timret leddes ner till de stora sågverken i Minneapolis och andra städer längs floden. Ett tidningsurklipp från år 1883 säger att 175,000,000 kubikfot timmer flottades förbi Aitkin, varav 8,000,000 sågades vid sågverk på denna plats. Aitkin blev liksom en centralpunkt för avverkningarna, och staden växte ganska fort genom arbetsfolk som strömmade till från olika håll. Samma urklipp säger att sommaren 1883 byggdes 50 nya hus. Aitkin blev nu en ganska lång tid framåt eller c. 40 år en skogs-industristad, där några sågverk förädlade en liten del av skogarna. Omkring 14 salooner togo då också i många fall hand om arbetarnas förtjänster.

Gatuparti i Aitkin. First street.

City scene in Aitkin. First Street.

Of Aitkin, mentioned before as the city to which most of the emigrants from Klövskö went, John Bergland wrote of life in Aitkin from Klövsjö: "Aitkin is a small town slightly more than 50 years old and located in the northern part of Minnesota, a few dozen Swedish miles³ below the source of the Mississippi River. The city is the seat of Aitkin County, legally and administratively. The Mississippi is said to be the world's longest river, 677 Swedish miles long. In 1871, when the Northern Pacific railroad was built from the east coast to the west coast through this part of Minnesota, this region was only trodden by Indians and hunters, who gradually penetrated to north on the Mississippi River and its tributaries. At this time, the old virgin forests were being logged, and the Mississippi River became the main channel on which the timber was headed to the big sawmills in Minneapolis and other cities along the river. A newspaper clipping from 1883 says that 175 million cubic feet per hour floated past Aitkin, of which 8,000,000 were sawn at the sawmills there. Aitkin was a central point for logging, and the city grew very quickly with working people who poured in from all directions. The same clipping says that 50 new houses were built in the summer of 1883. By then, Aitkin had existed for quite some time – about 40 years – as a forest industry town, where sawmills processed a small part of the forests. About 14 saloons took care of the worker's earnings in many cases.

Slogarna blevo dock snart reducerade, och numera är trakten här omkring ganska väl rensad åtminstone från barrskog, och jordbruket har stället gjort ett hastigt uppsving, så att staden numera i huvudsak räknar sitt uppehälle från jordbruksalster.

The forests were soon reduced, and now the area around here is pretty well gutted, at least of coniferous trees, and agriculture instead has made a sudden upswing, so that the city now essentially makes a living from agricultural work.

Aitkin har numera en befolkning på omkring 1,700 personer och antalet har ej ökats under en följd av år beroende på den nyss nämnda stagnationene i skogindustrien. Inåt har dock staden gjort stora förbättringar. Den representeras av de flesta nationerna i Europa, men omkring hälften av antalet är skandinaver eller deras avkomlingar. Här är 1 högskola, 9 kyrker av olika samfund, 2 hotell, 3 järnaffärer, 3 restauranger, 3 köttaffärer, 3 stora garage och 4 mindre (reparationsverkstäder), 3 klädesaffärer, 3 apotek, 2 veckotidningstryckerier, 2 mejerier, 8 diverseaffärer, 11 oljestationer jämte en del andra affärer i olika branscher.

"Aitkin now has a population of about 1,700 people and the number has not increased for a number of years, due to the before-mentioned stagnation of the forest industry. Internally, however, the city has made great improvements. The population is represented by most European nations, but about half of that number are Scandinavians or of their descendants. Aitkin has one high school, nine churches of various denominations, two hotels, three hardware stores, three restaurants, three large garages and four minor repair shops, three clothing stores, three pharmacies, two weekly newspapers, two dairies, eight general stores, 11 gas stations, plus a few other shops of various industries.

---

³ As of 1975, a Swedish mile was set at 10 kilometers.

Från Klövsjö socken bo nu här i staden omkring 25 familjer, därav omkring hälften gifta med andra än Klövsjöbor och några med medlemmar av annan nation.”

“About 25 families from Klövsjö now live in Aitkin, some married to others from Klövsjö and some to members of other countries.”

High school in Aitkin. In 1927, 635 children were taught by 25 teachers.

Vilka öden hava nu mött våra utvandrare, när de kommit till det nya landet?

What are the fates of our emigrants now that they have come to the new country?

Somliga hava nog icke funnit den lucka, som de väntade. En del hava spårlöst försvunnit. Men andra, och glädjande nog de flesta, hava haft medgång och arbetat sig fram till en oberoende ställning. “Man kvinna och barn”, skriver Per Eklund som meddelat följande, “hava gemensamt fått kämpa livets kamp samt utstått, många faror. Så man kan här tryggt tillämpa den hädangångne Klockar Kjels i Klövsjö yttrande till sina bägge systrar, då de kommo utrusande och läxade upp honom för det att han hade kört oxen och vedlasset upp på källartaket en vår, då det var halkis: ‘Je ä gla, ätte je ä henen je.’

Probably some have not found the happiness they were seeking. Some have disappeared without a trace. But others, and fortunately, most, have had success and worked their way to independence. “Man, woman and child,” writes Per Eklund, who announced the following, “have jointly been fighting life’s battles, and withstood many dangers. So you can safely apply the departed Sexton Kjel in Klövsjö’s utterance to his two sisters, when they came rushing out

and berated him because he had driven the ox and wagon on top of their cellar's ceiling, and it was sliding, 'Je ä gla, ätte je ä henen je.' (I cannot find a translation for this; perhaps it is in the Klövsjö dialect.)

De Klövsjöbor, som först bosatte sig här, upptogo regeringsland eller 'Homestead' och började med kreatursavel. Här fanns då got tom vilda ängslätter, och gräset avmejades med lie. När våren kom, släpptes boskapen ut på vildmarken att söka sig bete, vilket var ymnigt, och när aftonen kom, måste en av familjen uppsöka dem, var han kunde finna dem och föra dem hem. Det hände ock, att en sådan uppsökare ej kunde finna kossorna, och mörkret inbröt, då han måsta foga sig i att stanna under något träd under natten. På så sätt har det även hänt i dessa trakter, att en sådan person gått vilse urskogen, dignat ned och omkommit. Numera är det icke så. Varje farmare har sin inhägnad för sina kreatur, och allting i åkerbruksväg utföres modernt.

The Klövsjö born, who first settled here, occupied government land, or 'Homestead' and started breeding cattle. Then there were empty wild meadow plains, and they reaped grass with a scythe. When spring came, cattle were released out into the wilderness to seek food, which grew profusely, and when evening came, one of the family had to find them, wherever he could find them, to bring them home. Sometimes it happened that his searching could not find the cows, and when darkness came he had to sleep under a tree overnight. Thus it has also happened in these parts that such a person got lost in the forest, lay down and died. That doesn't happen anymore. Each farmer has fenced his cattle, and everything in the field is done in a modern way.

Lars Jonssons hem i Aitkin.

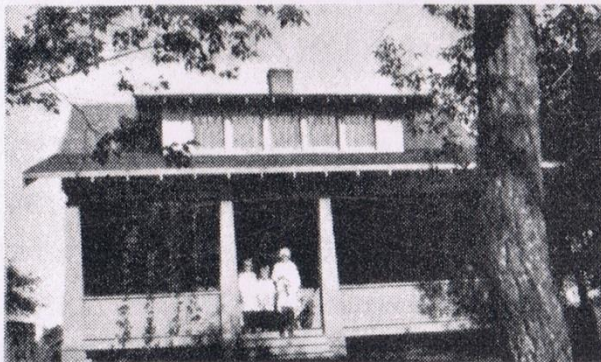
Lars Jonsson är son till »Klövsjökyrkans» byggmästare, »Rågsve Jöns», och har ärvt faderns begåvning i facket. Han är nu samhällets skickligaste byggmästare.

Lars Jonssons home in Aitkin.

Lars Jonsson is the son of "Klovsjo Church's" Master Builder, and has inherited his father's talent in the trade. He is now a most skilled Master Builder.

På det politiska området har ingen av de gamla innehåft någon syssla på grund därav, att de ej språket mäktiga, men deras barn som studerat, äro sjuksköterskor, lärare och lärarinnor i de publika skolorna samt bankbiträden. Vad beträffar svenskarnas anseende i detta land, så står det högst av alla nationers. De stå icke tillbaka på något område. Den tid på året, som Klövsjöborna mest kunna få träffas, är i början av September varje år, då häradet eller "county" har lantbruksmöte, då det gives tillfälle att visa, vad man under året frambringat både av växter och djur. Ett sådant möte brukar räcka i tre dagar. Den sista dagen gå prisdomarna omkring och utdela priserna, första, andra, tredje. Ja, då är det livlig rörelse!"

In the political field, none of the old ones held a job because their language was not good, but their children studied, and became nurses, teachers, and have knowledge of the public schools and banking trade. As to the Swedish peoples' reputation in this country, it is the highest of all nations. They are not backwards in any area. The time when Klövsjö natives get together is at the beginning of September every year, when the "häradet" or county then gives them the opportunity to show what was produced in that year from both plants and animals. Such a get-together usually lasts for three days. On the last day, the judges go around and award first, second, and third prizes. Yes, that is a lively time!"

Anders Dahlbergs hem i Aitkin.

Byggmästaren Olof Jonssons hem
i Aitkin.
Olof Jonsson är även son till Jöns
Jonsson.

[Anders Dahlberg's home in Aitkin.](#)

[Master Builder Olof Jonssons home in Aitkin.](#)
[Olof Jonsson is also the son of Jöns Jonsson.](#)

Det religiösa arvet från fädernas kyrka har ej heller förslösats. Redan 1888 bildas i Aitkin den första evangelisk-lutherska församlingen – vi minnas, att i Amerika all religiös verksamhet står på frivillig grund och icke på något sätt understödes av staten – av pastor P. Sjöblom. Den fick namnet *Mariaförsamlingen*. "Jag", fortsätter Eklund, "var med vid stiftande! och inskrevs som medlem i församlingen. Två år därefter uppfördes en kyrka av timmer, som än i dag utgör vårt församlingens hus. Kyrkan, som har torn, har ett vackert läge på en höjd mellan tvenne sjöar 5 eng. Mil söder om Aitkin. På den tiden fick man pröva på nybyggarelivets möder och försakelser. Varje husfader av församlingen framforslade, vanligt vis med oxar, sin andel av de timmerstockar som man beräknat skulle åtgå för

kyrkobygget”. Enligt 1925 års statistik för Augustanasynoden, till vilken Mariaförsamlingen i likhet med de två efterföljande församlingarna är ansluten, ranker den 66 medlemmar, av vilka nu dock endast en del härstammar från Klövsjö, flertalet från andra trakter i Sverige.

The religious heritage of our fathers' church is not wasted. As early as 1888 the first Evangelical Lutheran congregation had been formed – remember, in America all religious activity is on a voluntary basis, not in any way supported by the state – by Pastor P. Sjöblom. It was named Maria Chapel. “I,” added Eklund, “was the founder! and enrolled as a member of the congregation. A church made of timber was erected two years later, and even today it is our parish house. The church, which has towers, is beautifully situated on a hill between two lakes 5 english miles south of Aitkin. In those days, settler life was a test of deprivation. Every man of the congregation, using their bullocks, provided its share of the timber calculated to be required for constructing the church.” According to the 1925 statistics the Augustana Synod, to which the Maria Chapel and two subsequent congregations belong, ranks the 66 members, of which only a part hail from Klövsjö, the majority from other regions of Sweden.

S:t Paulsförsamlingens kyrka i Aitkin, byggd 1898 av Jöns Jonsson från Klövsjö. Den kallas även »Klövsjökyrkan».

St. Paul's Parish Church in Aitkin, built in 1898 by Jons Jonsson from Klovsjo.

År 1891 stiftades *Bethlehemsförsamlingen*, belägen 8 eng. Mil sydost från Aitkin, med kyrka byggd år 1897. Medlemsantalet är nu (1925) 101, och de flesta äro från Klövsjö med deras barn.

The Bethlehem Church, located 8 english miles southeast of Aitkin, was founded in 1891; the church was built in 1897. Membership is now (in 1925) 101, and most are Klövsjö emigrants and their children.

Den största församlingen är *S:t Paulsförsamlingen*, belägen i själva staden Aitkin, stiftad år 1892. Dess kyrka byggdes år 1898 av Jöns Jonsson från Klövsjö (se Smes 4) och liknar till det yttre Klövsjö kyrka. Till S:t Paulsförsamlingens kyrka hör även ett pastorsboställe, där de nu nämnda tre församlingarnas gemensamma

pastor bor. Denne är för närvarande pastor John E. Carlsson. Församlingen räknade år 1925 122 medlemmar, till största delen Klövsjöbor.

The main church is St. Paul Church, located in the city of Aitkin; it was founded in 1892. This church was built in 1898 by Jons Jonsson from Klövsjö (see Smes 4) and is similar in appearance to the Klövsjö church. St Paul parish church is also the pastor's residence, where the common pastor for the aforementioned three congregations lives. He is currently Pastor John E. Carlsson. The congregation in 1925 numbered 122 members, most of them from Klövsjö.

Av enskilda utvandrares öden ha även meddelats några drag från landet i vaster. En del av dem äro visserligen föga märkvärdiga men låta oss dock ana något av de nya förhållanden man mött.

Of separate (individual) emigrants, fate has it that many have moved from the countryside to the west. Some of them are admittedly not very remarkable, but let us take a glimpse of the new conditions they have encountered.

Olof Sjödin and his wife Anna Olofsdotter Dyrberg. Emigrated 1883.

Paul Enquist. Emigrated 1887.

Olaf Sjödin (D;137) var den förste Klövsjöbo, som slog sig ned i Aitkin county. År 1884 bosatte han sig med sin familj på ett homestead 10 eng. mil söder om staden. En episode från hans första år, som kan tjäna som exempel på nybyggarelivets strapats, är denna. Sjödin var på hemväg från Aitkin med en oxvagn, lastad med varor, då han måste över en flod, som rinner mellan två sjöar. Detta var på våren vid islossningen, och floden hade strömmat över sina brädder. Nu hade på den tiden ännu inga broar hunnit byggas, utan Sjödin måste köra med vagn och oxar rakt i vattnet. I vanliga fall gick detta utan större svårighet, men denna dag hade floden blivit så djup, att oxarna måste simma och vagnkorgen flöt upp. Oxarna och hjulen kommo snart i land, men vagnkorgen tillika med Sjödin och två smågrisar och salt och socker och andra livsförnödenheter rycktes med strömmen. Korgen var till på köpet otät och började läcka, och situationen blev kritisk. Med hjälp av sittbrädet som åra lyckades Sjödin dock till slut

krångla sig i land. Men en av smågrisarna hade förgåtts i sjönöd och "strösocker smälter som ni vet i vatten".

Olof Sjödin (D: 137) was the first Klövsjö native who settled in Aitkin County. In 1884 he settled with his family on a homestead 10 Eng. miles south of the city. Here is an episode from his first year, which can serve as an example of settler life's hardships. Sjödin was on his way home from Aitkin with an oxcart laden with goods. He had to cross a river, which flowed between two lakes. This was in the spring when the ice was thawing, and the river had flowed over its banks. Now at that time, no bridges had been built, so Sjödin had to run with the cart and oxen straight into the water. Normally, this would happen without much trouble, but that day the river was so deep, that the oxen had to swim, and the cart floated up. The oxen and the wheels of the cart made it to land, but the body of the cart and Sjödin and two piglets and salt and sugar and other necessities were carried along with the current. The body of the cart began to leak, and the situation became critical. Using a board as an oar, Sjödin finally succeeded in getting to the shore. But one of the piglets had perished in distress and "powdered sugar melts as you know in the water."

Pål Engquist (M: 49) fick ett tragiskt öde. Han kom till Aitkin county 1887 och upptog ett homestead vid en sjö kallad Long Lake. Han brukade slöjda och smida åt grannarna samt i skogslägren och tjänstgjorde som slagruteman och brunnsgrävare, vilket allt han lärt hemma i Sverige. Men tyvärr hade han från hemlandet tagit med sig även en annan vana, som ble hans fördärv. Han älskade att titta djup i glaset, och därmed fortsatte han, till dess gården gick ifrån honom. Hustrun hade dött dessförinnan. En dag gjorde han upp eld i ugnen med gasolin, varvid en explosion uppstod, kläderna fattade eld, och Engquist brände sig så svårt, att han avled inom ett dygn.

Pål Engquist met a tragic fate. He came to Aitkin county in 1887 and occupied a homestead at a lake known as Long Lake. He did carpentry and forge work for the neighbors, and in the logging camps he served as a water diviner (or dowser) and ditch digger all of which he had taught in Sweden. But unfortunately, he had brought from home another habit that became his undoing. He loved looking deep into the glass (drinking), and thus he continued until he lost his farm. His wife had died prior to losing the farm. One day he made a fire in the stove with gasoline, and it exploded, catching his clothing on fire. He was burned so severely he died within 24 hours.

Johan Hansson (D: 81) utvandrade år 1887 tillsammans med sina systrar Brita och Sigrid. Johan Hansson som var mekaniskt anlagd, började först en reparationsverkstad för velocipeder och andra maskiner. Han gjorde även själv en primitiv automobil många år innan någon sådan blev synlig på denna trakt. Sedermera utvecklades verkstaden till att även omfatta bilar. Nu arbetar han som huvudman för stadens vatten - och kraft - verk för lyse. Sigrid blev gift med en Canadabo av skottsk och

Mejeri i Aitkin.
Hyres av Johan Hansson.

Dairy in Aitkin. Rented by Johan Hansson.

fransk härkomst. Brita blev gift med Jon Svedberg (Brunflobo), är änka sedan 1923 och hushållar nu för sin broder Johan, nu för sin broder Johan, vilken är änkeman sedan år 1925.

***Johan Hansson** (D: 81) emigrated in 1887 with his sisters Brita and Sigrid. Johan Hansson, who was mechanically inclined, first started a repair shop for velocipedes and other machinery. He also built a primitive automobile before any others were seen in the region. Later on, a workshop was built to include cars. Now he works as the head of the city's water and lights power-plant. Sigrid was married to a Canadian-born of Scottish and French descent. Brita was married to Jon Swedberg (a native of Brunflo province in Jamptland, Sweden), widowed since 1923 and ain a household with his brother John, widowed in 1925.*

Mattias Zakrisson (J: 151) som utvandrade samma år och blev farmare fick en sorglig död. Han körde timmer och fastnade mellan lasset och en stubbe, varvid köttet slets bort från ena länden. Han dog av blodförlust efter ett par dygn.

***Mattias Zakrisson** (J: 151) who migrated as well and became a farmer had a sad death. He frove timber and got stuck between a log and a stump, and his flesh was torn away from his loins. He died from a loss of blood after a couple of days.*

Jonas Göransson (John Morine) (A: 82) utvandrade år 1889 med sin familj, bosatte sig först i Maine men flyttade efter några år till Aitkin. Här ägnade han sig åt matservering (boarding-house), var även jordbrukare och arbetade upp en farm nära in till staden, där han tidvis bodde med sin familj. Sedan sålde han farmen och bodde i staden till sin död 1918. Hans hustru, Kristina (f. Säll från Skålan A: 312), förut barnmorska i Klövsjö, förvärvade sig laglig rätt därtill även här. John Morine var en trogen och verksam medlem av S:t Paulsförsamlingen, diakon i församlingen under hela sin tid och ledde bönesammankomsterna under pastores frånvaro. I detta hem funno emigranterna en god vila och välvillig omvårdnad, när de kommo till det nya landet.

***Jonas Göransson** (John Morine) (A: 82) emigrated in 1889 with his family, settling first in Maine, but after a few years moving to Aitkin. There he started a boarding-house. He was also a farmer and farmed not far from town, where he at times lived with his family. Then he sold the farm and lived in the city until his death in 1918. His wife, Kristina, formerly a mid-wife in Klövsjö, acquired for herself the legal right thereto. John Morine was a faithful and active member of St. Paul's Church, a deacon in the church, and led prayer meetings in the pastor's absence. In this home, emigrants found good rest and benevolent care when they came to the new land.*

Anders Dahlberg (J: 98) utflyttade med sin familj 1891 till Aitkin. I »The Aitkin Republican» för den 12 februari 1925 läsa vi på första sidan under ett porträtt av makarna i översättning följande notis deras guldbrylllopsdag: »Några hundra vänner till Mr och Mrs Andrew Dahlberg, bestående av medlemmar av kyrkan i S:t Paul, släktingar och vänner i Aitkin, Crossby-ironton och andra omgivande städer överraskade dem måndag kväll i deras hem och hjälpte dem att fira deras guldbrylllopsdag. Mr och Mrs Dahlberg kommo ifrån Sverige med ett 40-tal släktingar och vänner, vilka alla bosatte sig denna trakt år 1891. De bodde på en farm vid Rabbit Lake nära Glen, tills de för ett antal år sedan flyttade till staden, där de hava byggt sitt nuvarande hem, ett av de mest komfortabla hemmen i Aitkin, beläget i södra ända

av staden strax öster om Casey residence. Omgivna av sin familj, en dotter Mrs Gustav Nyberg och tre söner Andrew, Herman och Martin, som alla bo hemma, mottogo de den stora uppvaktningen och samvaron blev mycket trevlig. Såsom hyllningsgård fingo de mottaga en summa penningar i guld, och guldbruden mottog av de församlade genom lilla fröken Hazel Johnsson, som var utklädd till blomsterflicka, en vacker bukett nejlikor, påskliljor och narcisser. Några erkännssamma ord uttalades till dem av rev. J. E. Carlsson, kyrkans pastor, med vilken de varit nära allierade. Ett kort tal hölls också av Mr Rydell förutom de vanliga lyckönskningarna. Återstoden av aftonen tillbragtes under musik och samspråk, och en utmärkt supe serverades.

Mrs Dahlberg är 74 år och Mr Dahlberg 84 år gammal. De firade sett bröllop den 1/11 1874 i Sverige, och denna händelse kommenterades nu livligt av de närvarande, enär den för många av dem car ett av deras angenämaste minnen.»

Anders Dahlberg and his wife Gölin Halversdotter.
After a photograph taken at their Golden Wedding Anniversary 1925.

Anders Dahlberg (J: 98) emigrated with his family to Aitkin in 1891. In "The Aitkin Republican" for 12 February 1925. We read on the first page under a portrait of the spouses in translation the following notice of their golden wedding anniversary: "A few hundred friends of Mr. and Mrs. Andrew Dahlberg, consisting of members of the Church of St. Paul, relatives and friends in Aitkin,

Crossby-ironton and other surrounding cities surprised them Monday tonight in their home and helped them to celebrate their golden wedding anniversary. Mr. and Mrs. Dahlberg came from Sweden with some 40 relatives and friends, all of whom settled here in 1891. They lived on a farm on Rabbit Lake near Glen, until a few years ago when they moved into the city, where they have built their new home, one of the most comfortable homes in Aitkin, located in the southern end of the city just east of Casey residence. Surrounded by his family, a daughter Mrs. Gustav Nyberg, and three sons, Andrew, Herman and Martin, they were at home holding court for their many relatives. They received a sum of money in gold as a tribute; the Golden bride received from little miss Hazel Johnsson, who was dressed as a flower girl, a beautiful bouquet of carnations, Easter lilies, and narcissus. Some prayers were spoken to them by the Rev. J. E. Carlsson, the Church's pastor, with whom they were close friends. A short speech was also given by Mr. Rydell in addition to the usual good wishes. The remainder of the evening was spent in music and conversation, and an excellent supper was served.

"Mrs. Dahlberg is 74 years old and Mr. Dahlberg 84 years old. They were married on January 1, 1874 in Sweden, and those present spoke vividly of the event, because for many of them it was one of their delightful memories."

Gustaf Karlström från Skålan med familj emigrerade år 1899 till Canada, där de togo homesteadland och byggde ett hem redan första året. Det var vanligt, när de fattiga emigranterna kommo hit och fingo sig något homesteadland, att de sedan de byggt några provisoriska hus, lämnade hustru och barn där - mången gång i rena vildmarken - för att själva fara ut och skaffa penningar till det första nödvändiga. Så gjorde också Karlström. Omkring två svenska mil hade de till närmaste järnvägsstation och en halv mil till närmaste granne, berättar nu änkan Karlström, och många umbäranden de första åren på sitt bya hem. Ensam var hon med små barn och en hop kreatur att vårda. Ibland inträffade sjukdom. Och ingen utom barnen fanns att meddela sig med på sitt eget språk, långt till någon granne och därtill en grämande illtrevnad. Icke underligt att hon såsom Israels barn i öknen med tårar längtade tillbaka till Egypten. En av de första julkvällarna fick hon i stället för julljus nöja sig med skenet genom en öppen lucka i kokspisen, ty fotogenen hade tagit slut, och ensam med de små kunde hon ej lämna huset för att gå ut och skaffa olja. Brinnande trästicker fingo i »stabilen» (ladugården) tjänstgöra som lykta. År 1917 sålde de sitt bohag i Canada och reste över till förenta Staterna och Aitkin, där de köpte hus i staden. Karlström, ehuru fysiskt stark, dukade dock under för pesten året därpå, 61 år gammal. Fem av deras barn äro gifta och spridda åt olika håll.

***Gustaf Karlström** from Skålan and his family emigrated to Canada in 1899, There he took homestead land and already built a home in the first year. It was common, when the poor emigrants came here, to develop a slightly different homestead land, and then they built some makeshift houses, left the wife and children there – many a time in the virgin wilderness – putting them in danger, in order to make the money first needed. So it was also for Karlström. They had about two Swedish miles from the railway station, and a half a mile to the nearest neighbor, now relates the widow Karlström, and many hardships during the first years in their village home. She was alone with small children and many animals to care for. At times, there was illness. And no one but the children could speak in their own language, it was far to the*

nearest neighbor, and it was worrisome (?). Not surprisingly, she felt like the children of Israel in the desert of tears, longing to go back to Egypt. On one of the first Christmas nights, instead of Christmas lights she made do with the light through an open hatch in the cookstove, the kerosene had run out, and being alone with the small children, she could not leave the house to buy oil. She burned little sticks of wood ("fingers") from the barn for some light.

In 1917, they sold their furniture in Canada and traveled to the United States and Aitkin, where they purchased a house in the city. Karlström, although physically strong, however, succumbed to influenza the following year at 61 years of age. Five of their children are married and scattered in different directions.

The Swede corner = Svenska hörnet.
Bilden visar från vänster till höger Kjel Olssons, Anders Karlströms och John Morines hem i Aitkin. På andra sidan gatan mitt emot Karlströms hus bor en dotter till Jöns Jonsson, gift med en norrman.

The Swede Corner.

The photo shows from left to right, Kjel Olsson's, Anders Karlström's and John Morine's homes in Aitkin. On the other side of the street opposite the Karlström's house lives a daughter of Mrs Jöns Jonsson, married to a Norwegian.